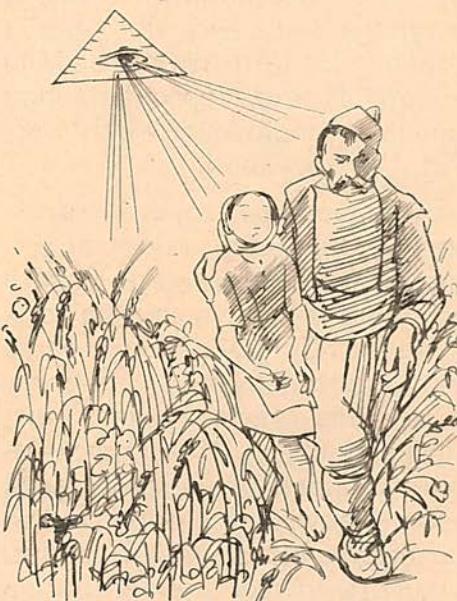

БОЖА ГРИЖА

Живѣло нѣкога едно нѣмо момиче, което било сираче. Хората, като го гледали, казвали: „Ето, заради такива Господъ дава хлѣбъ!“ Въ сѫщото село имало и единъ сиромахъ човѣкъ. Нему никакъ не му вървѣло въ живота: Добитъкъ ли вземе да отглежда, ще измре отъ болестъ, ниви ли постѣе, житото ще изгнєе отъ мразъ, или ще го убие градушка; търговия ли започне, ще изгуби, кѫща ли заправи, ще се събори, или ще я отвлѣче порой. Най-после той взель да отгледа нѣмото момиче. Щомъ въвель момичето въ кѫщи, изведенажъ му тръгнало като по вода: Стадото му се умножило, ливадитѣ захванали да даватъ сѣно, хамбарть му се напълнилъ съ жито и търговията му провървѣла. Зачудилъ се човѣкътъ на тая промѣна и си рекъль: „Това е късметътъ на нѣмото момиче. Господъ зарадъ него дава всичко това“.

Веднажъ той излѣзълъ да обходи имотитѣ си. Дълго се разхождалъ между хубавите еди жита, вече готови за жътва, и не могълъ да имъ се на-

радва. По пѫтя между нивите вървѣлъ единъ пѫтникъ. Той настигналъ стопанина и го запиталъ: „Побратиме, чии сѫ тия ниви?“ — „Мои!“ отговорилъ гордо човѣкътъ. Пѫтникътъ отминалъ. Но щомъ се отдалечилъ изведенажъ въ единния край на голѣмата нива се задимило: Запалило се житото. Човѣкътъ се затичалъ да гаси, но скоро пожарътъ обхваналъ половината нива. Затюхкаль се бедниятъ човѣкъ и колкото повече га-